

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **R. P. (P.)**

skazanego z art. 282 k.k. w zb. z art. 281 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i innych,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 16 lipca 2015 r.

kasacji wniesionej obrońcą skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 grudnia 2014 r., sygn. akt XIII Ka 1037/14, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 7 sierpnia 2014 r., sygn. akt II K 57/12,

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. zwolnić skazanego R.P. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2014 r., sygn. akt XIII Ka1037/14, Sąd Okręgowy w Gdańsku zmienił (w zakresie kwalifikacji prawnej oraz podstawy wymiaru kary w pkt II, V i VI), zaskarżony apelacją obrońcy oskarżonego, wyrok Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 7 sierpnia 2014 r., sygn. akt II K 57/12, którym to orzeczeniem oskarżony R. P. skazany został za przestępstwo z art. 282 k.k. w zb. z art. 281 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i inne na łączną karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w pozostałym zakresie wyrok sądu pierwszej instancji utrzymując w mocy, uznając przy tym apelację za oczywiście bezzasadną.

W dniu 19 grudnia 2014 r. obrońca skazanego złożył wniosek o sporządzenie na piśmie uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego oraz doręczenie tego wyroku wraz z uzasadnieniem na adres jego kancelarii (k. 744).

Wyrok z uzasadnieniem wpłynął do kancelarii w dniu 15 stycznia 2015 r. (k. 745).

Obrońca skazanego adw. A. T. sporządził i podpisał kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie R. P. i nadał zawierającą ją przesyłkę w urzędzie pocztowym w S. w dniu 16 lutego 2015 r. (k. 9 akt WKK 5/15).

Przedmiotowa kasacja została przyjęta zarządzeniem upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 20 kwietnia 2015 r. (k. 11 akt WKK), a następnie, po sporządzeniu pisemnej odpowiedzi przez Prokuratora Okręgowego w Gdańsku, przedstawiona do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy R. P nie może zostać rozpoznana, bowiem złożona została ona z przekroczeniem terminu zawitego określonego w art. 524 § 1 k.p.k. i tym samym nie powinna zostać przez Sąd Okręgowy w Gdańsku (upoważnionego sędziego) w ogóle przyjęta. Ponieważ tak się nie stało, Sąd Najwyższy, stosownie do treści art. 531 § 1 k.p.k., zobligowany był pozostawić ją bez rozpoznania.

Termin 30 dni do wniesienia kasacji strony liczony jest od dnia doręczenia jej orzeczenia z uzasadnieniem. W niniejszej sprawie był to dzień 15 stycznia 2015 r. Skoro zaś tak, to ostatni dzień terminu na wniesienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia mijał w dniu 14 lutego 2015 r. Przesyłka zawierająca kasację nadana została w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji w dniu 16 lutego 2015 r., a więc 2 dni po terminie zawitym.

Można domniemywać, że obrońca wnosząc kasację w sposób wyżej opisany uznał, że w tym wypadku ma zastosowanie przepis art. 123 § 3 k.p.k., zgodnie z którym, jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia. Gdyby ostatni dzień terminu do wniesienia kasacji w przedmiotowej sprawie wypadł w dniu 15 lutego 2015 r. (niedziela), dokonana przez obrońcę czynność byłaby skuteczna. Rzecz w tym, że dzień 14 luty 2015 r. – sobota, nie był dniem uznanym przez ustawę za dzień wolny od pracy (zob. w tym przedmiocie jednolite orzecznictwo Sądu

Najwyższego, postanowienia: z dnia 23 lutego 2012 r., III KK 289/11, OSNKW 2012, z. 6, poz. 63; z dnia 27 sierpnia 2014 r., IV KK 166/14, OSNKW 2015, z. 1, poz. 7), a tym samym wniesienie kasacji musiało nastąpić do godz. 24.00 dnia 14 lutego 2015 r.

Stosownie do treści art. 429 § 1 k.p.k., prezes sądu (w tym wypadku upoważniony sędzia) powinien odmówić przyjęcia kasacji wniesionej po terminie w oparciu o przepis art. 530 § 2 k.p.k. Skoro tego rodzaju decyzja nie zapadła, sąd kasacyjny na podstawie powołanego wyżej art. 531 § 1 k.p.k. postanowił jak w części dyspozytywnej.

Zwalniając skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego art. 624 § 1 k.p.k., ponieważ jest on pozbawiony wolności i tym samym nie ma realnej możliwości osiągnięcia dochodów, a przyczyna wydania przez Sąd Najwyższy orzeczenia o wskazanej wyżej treści nie była przez niego samego zawiniona.